

Quan es va produir el terrabastall del Banesto, amb l'empresonament, també a Alcalá-Meco, d'Arturo Romaní i de l'espill de tantes mares espanyoles, l'afer Rubio-De la Concha va passar a segon terme. Més d'un amic meu em va dir: ja veuràs com una cosa tapa l'altra, i al final tot serà un glop d'aigua calenta. Mira, Estapé: el plet de l'estat contra Godoy –el favorit de la reina Maria Lluïsa–, el va signar ja al segle XX José Canalejas;

de manera que, com als trens, la velocitat mitjana serà de trenta quilòmetres l'hora.

Vaig tenir un espant. Que dirà l'Eliseu Climent d'un col·laborador tan mal informat? No les tenia pas totes, no, i menys quan la Lliga de Futbol va com va.

Però avui la jutgessa –quin homenatge devem a aquestes jutgesses i fiscals!– ha decretat que Mariano Rubio no és un simple defraudador tributari: la seva ac-

tuació en favor d'Ibercop, on hi havia el seu cunyat Laurent Athalin, la seva germana María Teresa, un cosí que s'està amagat a Buenos Aires i l'inèdit Manuel De la Concha tenen una acusació de maquinació per haver alterat el preu de les coses, per apropiacions indegudes, per falsedat de document mercantil i sobretot... per estafa. Continuarà.

I és que la guineu platejada donarà molt de si. **Fabià Estapé**

Judicis contra l'independentisme

Joan Guinovart i Narcís Selles, membres de la Comissió de Portaveus dels Encausats Independentistes, valoren la transcendència dels judicis que vénen.

El dia 1 de febrer hi haurà el primer judici contra dos dels detinguts en l'operació pre-olímpica del 92. Concretament, contra Joan Rocamora i Pep Musté. A principis de març, seran jutjats Ferran Ruiz, Pep Musté i Josep M. Granja. I la primera setmana d'abril hi ha previst el macrojudici contra vint-i-cinc ciutadans dels Països Catalans. En total els demanen més de cinc-cents anys de presó.

La importància d'aquests judicis és extraordinària per molts motius. Primerament per la seva singularitat, un judici amb tants encausats per motius polítics és excepcional no sols en el marc espanyol, sinó fins i tot europeu. Seria necessari remuntar-se a situacions de gran conflictivitat social –l'Alemanya o l'Itàlia dels 70– per trobar judicis d'aquestes característiques. Un segon tret que cal destacar és la inadequació espectacular entre el nivell de la repressió estatal espanyola i l'activisme català de base sociopolítica. En aquest sentit, es constata, una vegada més, un urc especial, un plus afegit d'acarnissament per l'estat espanyol quan el seu adversari s'identifica amb valors i actituds relatius a la catalanitat. D'una altra banda, la situació de crisi que viu l'estat espanyol arran dels últims escàndols i l'evidència pública que l'estat ha practicat formes de terrorisme per anul·lar la dissidència política introdueixen noves perspectives en aquests judicis. Cal tenir present que, a banda la guerra bruta contra ETA, hi ha hagut desenes d'accions, que la justícia espanyola mai no ha tingut interès a aclarir, contra el moviment reivindicatiu català (bombes a locals, agressions a militants, etc.).

El 95 serà un any de judicis. Encara queden sis independentistes a presó.

La trentena de denúncies per tortures que va provocar l'acció repressiva del 92, són un element més a l'hora de desmascarar tant la brutalitat de determinats aparells estatals com el caràcter delictuós d'aquella magna operació pre-olímpica. Les especials característiques d'aquesta maniobra de violència física i de guerra psicològica, dirigida pel fugitiu Luis Roldán i executada judicialment per Baltasar Garzón, les actuacions del qual són una font permanent d'irregularitats i de conflictes, converteixen aquests judicis en judicis polítics contra l'independentisme i extensivament contra el poble català. En aquest context, l'exigència de llibertat per

al conjunt d'encausats, la investigació de les tortures i la depuració dels funcionaris implicats en els maltractaments esdevé una justa i necessària vindicació d'higiene-política, que apareix amarada d'un profund contingut democràtic.

Per tal de trobar una sortida d'aquest estat de coses es creà fa mesos la Comissió de Portaveus, que representa la majoria d'encausats. Aquesta Comissió sempre ha relacionat l'existència de presos polítics amb les mancances democràtiques de l'estat espanyol, entre elles el no-reconeixement del dret a l'autodeterminació, i ha tendit a buscar un consens entre les forces polítiques catalanes per resoldre de forma positiva i digna la qüestió. Contràriament, Àngel Colom, des del seu personalisme, a part obviar a l'arrel i al context polític del cas, s'ha limitat a una defensa en abstracte de la via de l'article 57 bis del Codi Penal, coneguda legalment per reinserció i popularment per penediment, la qual atorga mesures de gràcia als encausats en canvi de fórmules de col·laboració, entre elles la delació, amb la maquinària repressiva estatal. El fracàs de la seva proposta l'ha portat a un cert canvi de discurs, però sense arribar a definir cap alternativa.

La feina constant i callada de la Comissió de Portaveus ha anat obtenint petites victòries (el trasllat, el reagrupament, les llibertats provisionals, les mocions als ajuntaments, diverses preses de posició institucionals...), i s'ha arribat a un inici de diàleg, auspiciat per la pràctica totalitat de les forces polítiques representades al Parlament de Barcelona, amb l'estat espanyol. Paral·lelament s'ha constituït una

Comissió Cívica, amb la presència de destacades personalitats de la societat civil catalana, presentada públicament fa pocs dies, per tal d'avançar cap a una solució política que posi fi a una situació, ja massa llarga, d'anormalitat i de discriminació.

El desenvolupament i les resolucions d'aquests judicis permetran de calibrar les limitacions i la profunditat de les accions

democratitzadores de Belloch, el qual ha començat a substituir una part de l'ordit franquista que, amb el consentiment del govern del PSOE, subsistia en determinats àmbits de l'aparell de l'estat. Per això, caldrà parar esment en aquests judicis perquè a partir del resultat es podrà veure si l'estat espanyol pensa continuar la seva orientació repressiva tradicional, basada en el linxament sistemàtic dels seus

adversaris, o hi haurà un canvi d'actitud que respecti els drets polítics de totes les opcions democràtiques, fins i tot de les que propugnen la superació del marc jurídic-polític vigent. En aquests moments s'observen senyals en l'un sentit i en l'altre. La política futura de les opcions catalanes d'alliberament haurà de prendre molt bona nota de la línia que acabi imposant-se. **Joan Guinovart / Narcís Selles**

Roig contra Roig

La peripècia d'un home imaginatiu que podia haver fet un València campió i acabarà sent víctima d'ell mateix. Ho explica J. J. Pérez Benlloch.

Avance una temeritat: Paco Roig és el millor president que el València CF podia haver tingut en aquests moments i per molts anys. M'explicaré. Aquest club, com la seua història delata, ha estat un fracàs esportiu. A pesar del seu potencial econòmic —el tercer pressupost de la primera divisió— i la qualitat de l'afició que el manté, ni tan sols s'inscriu entre els cent més destacats d'Europa. És a dir, una mitjània subalterna.

Ara es compleix un any que el debatut Roig va accedir a la presidència valencianista. El seu programa, com el dels socialistes primerencs, proposava el canvi. Canvi d'estructures administratives i d'estratègia esportiva. L'objectiu no era altre que liquidar el complex de fadristern que atenallava el València. En pocs mesos, l'entitat merenga havia de canviar tant que no la reconeixeria ni la mare que la va parir. L'afició va percebre aquesta empenta i fins els més excèptics es van haver de doblegar als nous vents que bufaven del vetust Mestalla, que per cert recuperava la seua toponímia original.

Aquesta ambició, pròpia d'un mandatari jove i espavilat, comportava altres novetats insòlites en l'univers "xe". D'entrada, es recuperava la llengua del país. Des de la telefonista fins a l'últim funcionari, passant per tots els consellers i la mateixa megafonia de l'estadi s'expressaven en valencià. El club pren consciència de la seua soterrada vocació representativa com a *primum inter pares* i emprén una operació de bon veïnatge i de col·laboració amb els seus germans menors del País Valencià. Les penyes creixen com bolets i l'utòpic eslògan d'un "València campió"

Paco Roig. Fa un any que és president del València.

s'albira com una realitat a l'abast de la mà.

Què ha quedat d'aquest projecte tan sols un any després de la seua naixença? En queda una gran decepció. En primer lloc, i això és evident, un fracàs esportiu. Un equip farcit de figures mundialistes no alça la cua i pels seus pecats heretats ha d'heure-se-les contra el Corralejo i, si la providència no ajuda, poc faltarà perquè no lluite a fi d'eludir el descens de categoria. Una calamitat que cert directiu ha volgut conjurar mitjançant l'exorcització de l'entitat tallant plataneres i important bruixots brasilers.

No obstant aquestes angoixes estrictament esportives i que són passatgeres, el desastre major ha de ser imputat al presi-

dent Roig per no haver sabut estar a l'altura de les circumstàncies. Per al seu infortuni personal i per al del València, va creure que el món era un bunyol i que amb el seu apetit voraç se'l menjava. Va pensar que la gent és estúpida i que s'alimenta de demagògia. Desbordat per la fatuitat, va considerar que tota la premsa és canallesca i incorregué en la puerilitat de sentir-se desdenyós amb ella, com si el tigre més ferotge poguera vèncer un banc de piranyes.

I el que és pitjor: en algun moment de la seua vida, Paco Roig va sentir campanades xovinistes i va enarborar la bandera d'un nacionalisme grotesc, persuadit que era l'herald de la bona nova. Tant que, de les proverbials cantades de Zubizarreta inculpava indistintament castellans i catalans, o les penyes del Barça que esquitxen el País Valencià, o els periodistes, o els consellers discrepans, que ja no en té, perquè els ha llicenciat. Autocràtic i il·luminat, ha acabat com Gary Cooper: sol davant el perill.

Dit tot això, amb la major caritat al meu abast, he d'insistir en el que he esmentat adés: ha pogut ser, i potser encara li queda una remota possibilitat d'aconseguir-ho, el millor president del València des de la dècada daurada que va protagonitzar don Lluís Casanova. Però la reconversió exigeix un sever examen de consciència i un sincer dolor de contrició. I que ningú no pense que amb gols i victòries tot quedarà oblidat. D'això, res. Avui el València s'enfronta als adversaris i al seu mateix president, entestat a autoimmolar-se com les balenes desorientades, en el seu cas, per la supèrbia. **J. J. Pérez Benlloch**